

РЕШЕНИЕ

№ 7467

гр. София, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9286** по описа за **2021** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 17.07.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112-ти състав по НАХД № 4415/2021г. е потвърдено Наказателно постановление № 22-007268/05.03.2021г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на основание чл.416, ал.5 от Кодекса на труда /КТ/ вр. чл.415, ал.1 КТ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

Решението е обжалвано от санкционираното дружество чрез неговия представляващ – управителя И. И. като с доводи за неправилно приложение на закона се моли за отмяната му и за отмяната на потвърденото с него НП. Твърди се, че мотивите на районния съд са неправилни, необосновани и изцяло противоречат на материалноправните норми, събраните доказателства и фактическата обстановка. Съдът не обсъдил нито едно от възраженията, изложени в жалбата, а именно неспазване изискванията на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. Фактическата обстановка била описана лаконично, не била обсъдена дефиницията на „предприятие“ по см. на § 1, т.2 ДР КТ като по този начин не бил изяснен въпроса с мястото на извършване на нарушението. Мотивира, че липсата на основания за приложение на чл.415в, ал.1 КТ не изключва приложението на чл.28 ЗАНН. В съдебно заседание

касаторът, редовно и своевременно призован, не се представлява.

Ответникът по касационното оспорване чрез юрк.П. в съдебно заседание, моли за отхвърлянето на жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

През м.ноември 2020г. служители на ДИТ – С. извършили проверка за спазване на трудовото законодателство на [фирма]. По време на проверката било установено, че дружеството в качеството му на работодател, е начислило, но не е изплатило трудовото възнаграждение за м.октомври 2020г. на редица свои служители, сред които и М. С. Г.. Проверяващите дали задължителни предписания до дружеството в 27 точки, обективирани в съставен за резултатите от проверката протокол, като за всяко едно от тях бил определен срок за изпълнение. Даденото предписание под № 23 било за изплащането на трудовото възнаграждение на посоченото по-горе лице като даденият срок за изпълнение е до 20.01.2021г. Протоколът, съдържащ дадените задължителни предписания бил връчен срещу подпис на упълномощен представител на дружеството.

В началото на месец февруари 2021г. била извършена проверка на дружеството във връзка с изпълнение на дадените предписания. Установено било, че работодателят не е изпълнил даденото му под № 23 задължително предписание, а именно да изплати в срок до 20.01.2021г. дължимото на М. С. Г. трудово възнаграждение за м.октомври 2020г., съгласно чл.128, т.2 КТ. До приключването на повторната проверка работодателят не представил доказателства за изпълнението му. На 08 и 09.02.2021г. управителят на дружеството декларирал, че предписанията не са изпълнени поради усложнената обстановка във връзка с пандемията от КОВИД-19. Предвид това срещу дружеството бил съставен АУАН и въз основа на него издадено обжалваното НП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка решаващият съд е обосновал извод за законосъобразност на санкционния акт. Мотивирал е, че процесният случай не може да се характеризира като маловажен с оглед характера на засегнатите обществени отношения и броя на лицата, на които не е изплатено дължимото трудово възнаграждение.

Решението е правилно като изводите на съда се споделят от настоящия състав. В допълнение следва да се посочи, че даденото задължително предписание на основание чл.404, ал.1, т.12 КТ, за чието неизпълнение е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, представлява индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.405 КТ. Съгласно последната разпоредба, с оглед характера на засегнатите обществени отношения, охранявани от КТ, вкл. посредством налагането на принудителни административни мерки по чл.404,

ал.1, даденото задължително предписание подлежи на предварително изпълнение.

В случая не се твърди от касатора той да е оспорил предписанието, съответно да е поискал спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение. Именно в това производство биха били относими доводите за невъзможност за изплащане на дължимите трудови възнаграждения, както и възраженията за непълнота на доказателствата. В случая отговорността на дружеството в качеството му на работодател, е ангажирана за неизпълнение на даденото му задължително предписание. Предмет на изследване е наличието на такова предписание и дали то е изпълнено или не. Въпросите, касаещи неговата законосъобразност, както се посочи по-горе са предмет на друго производство, като в това, развило се пред районния съд във връзка с обжалването на НП, не се преценява законосъобразността на акта, за чието неизпълнение е наложена санкцията. Наличието на административен акт, подлежащ на предварително изпълнение, което не е оспорено, го определя като годно изпълнително основание като това изпълнение може да бъде осигурено вкл. с мерките на държавната принуда.

Неизпълнението на дадено задължително предписание - принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, разпоредбата на чл.415, ал.1 КТ обвързва с налагането на имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В случая санкцията е определена в минималния предвиден в закона размер, поради което не следва да бъде извършена проверка за преценката на административнонаказващия орган, извършена по чл.27 ЗАНН, тъй като дори да достигне до обратен извод, а именно, че е следвало да бъде определена санкция в по-висок размер, съдът не разполага с правомощието да я измени поради забраната за утежняване на положението на оспорващия.

Неоснователно е възражението на касатора, че от съда не е извършена преценка за приложимостта на чл.28 ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съгласно ТР № 3/10.05.2011г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК на ВАС, обаче, специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл.415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл.28 ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба /чл.415в, ал.1 КТ/ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. В случая нарушението не е отстранено след установяването му – именно за това е наложено административното наказание, а безспорно от него са произтекли вредни последици за работника предвид оставането му без средства за препитание.

Неоснователно намира съдът и възражението на касатора за допуснато нарушение на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. Посочените разпоредби регламентират изисквания към задължителното съдържание на АУАН и НП - описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. В случая всички съставомерни признаци на нарушението са описани в съставения АУАН и издаденото въз основа него НП като не се установяват допуснати нарушения на изискването за форма.

По тези съображения оспореното решение следва да бъде оставено в сила.
При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. Същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.
Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.07.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112-ти състав по НАХД № 4415/2021г
ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.